

Nej! sorgens lutor blott. — Bland fjellarna i norden
Hon lefver Hydran då, som föddes, för att bli
Nationernas förderf, och från hvars raseri
Ej Herkules, ej du, förmått befria jorden?
Förkrossad någongång, men aldrig än förödd,
Hon sina hufvu'n sänkt; de voro flyktigt söfda:
    Hon vaknade, den hundrahöfda,
    Af sjelfva slagen återfödd.

Hon väcks — och, för din hand, som vådligt vill förena
De sinnen, dem hon skilt, hon sjunker ned ännu.
Men — agget kan ej dö — ve oss! det kunde du:
Det ägde brottets kraft; du, dygdernas allena.
Se bort, Kalliop! och rys. — Från thronen, der han satt,
Lagstiftarn, segrarn, han, som kom och gaf oss friden,
    Förgäfves återställd ur striden,
    Försvann, han sjelf — i griftens natt.

Nej! grafven fick ej rätt att allt sitt välde öfva:
I minnets fulla glans vi dig tillbaka fått.
Volkanens, hafvens våld och jordens skakning blott,
O *Gustaf!* nu förmå din åsyn oss beröfva.
Men då, ej dödlig mer, du helsar oss i dag,
Är det, så fråge vi med rörelse hvarannan,
    Är det med hämdens moln på pannan,
    Med vredens blick och anletsdrag?

O nej! det är med drag af känslor mera höga,
Med dessa milda drag af storhet, hvarmed du,
I ädelmod en gud, men dödelig ännu,
Slöt till för villans brott ditt faderliga öga.
Se der hans bild, han sjelf, den store man vi sett
Så hög, så oförsagd, så stark mot alla öden,